

Rozhovor MDB

Zpovídána byla:

- paní z Brna
- rok narození 1950
- poprvé v MDB na základní škole
- zaměstnání? (musíme doplnit)

Dobry den, moje jméno je Dorota Lichvárová, jsem studentkou MU a budu s vámi dělat rozhovor o Městském divadle Brno. Chtěla bych se zeptat, na co se těšíte, když jdete do Městského divadla?

Do Městského divadla, tak se samozřejmě těším na program, který tam je, to znamená na tu hru, na kterou se jdu podívat.

A podle čeho si vybíráte hru?

No momentálně si nevybírám hru, protože si беру předplatné, takže vlastně na předplatném jsou hry již vybrané, takže spíš mě bude zajímat, jak ta hra, o čem je. Protože při mém čase většinou nezkoumám dopředu, o jakou hru se jedná, nebo pokud to není přímo hra známá a tak mě spíš zajímá, co to bude, jak to bude pojaté, jestli se mi to bude líbit nebo nebude to zajímavé, prostě tímto způsobem.

A jaký typ předplatného máte?

Jako jaký typ?

Tak jsou nějaké příjemné podvečery, potom je tam nějaké celosezónní, anebo nevím...?

Ne, to je sezónní.

Aha.

Je to deset her, pět na hudební scéně a pět činohra. Jo, je to Městský divadlo, takže...pro nás Mrštíci, že jo, protože tady v Brně jsou jiný, tak jak se to jmenuje teď...to už je tak postaru.

Ano, a teda jste říkala, že si vybíráte podle toho...

Nevybírám si, protože to předplatné samozřejmě to má daný těch deset her. Tam není možnost nějakého výběru.

A věnujete se potom ještě blíže tomu, co si například... podíváte o čem je ta hra a nebo vás to nezajímá prostě?

Ne, právě říkám, že časově abych zkoumala o čem je ta hra dopředu. Pokud to není zrovna hra, která je známá, kterou třeba znám z dřívějšího, jsem třeba někdy někde viděla, tak tam potom člověk může sledovat, jestli je to obdobný, co je v tom novějšího v té hře, ale nové pojetí... teď jsem třeba byla na hře, kterou jsem znala z dřívějšího, kde to byla hudební hra. To byly úplně jiná slova písně.

Aha, a co to bylo?

„Mary Poppins“. Takže my jsme to ta moje generace znali ještě s textama, který tady byly šlágry a teď to prostě člověk tu samou melodii slyšel s jiným textem jo. Ale to jako není o věci, to prostě tak je.

A například těšíte se někdy na obsazení, když víte, kdo tam hraje? Že vysloveně se už tak nějak psychicky připravíte na to obsazení nebo ho neřešíte?

Ne, neřeším. Myslím, že ani většinou nepátrám po tom, které z těch obsazení tam je.

A teda, kdyby jste mohla povědět, co vás víc baví, ten muzikál ta hudební scéna nebo ta činoherní? Co vás tak víc zaujme? Nebo chodíte na všechno?

Tak chodím na obojí, ale mám ráda muzikály, ale nemůžu říct...někdy hra činoherní je prostě fantastická. A samozřejmě ten muzikál je lákavý tím, že je tam ta hudba, ještě k tomu, když je to teda s českým textem, protože dnes mnoho písniček je v angličtině a v jiných jazycích a ...

Tomu rozumíte a je to zábavnější?

No samozřejmě čeština je zábavnější, a já myslím si, že v písničce je dobrý rozumět textu. Jo prostě takový ty písně, který sice mají krásnou melodii, ale text stojí za nic, tak jako mě osobně nic moc neříkají. Jako ta písnička u mě klesá na pultu. Mám ráda písně, který mají děj, text, který prostě k tomu sedí, třeba jako báseň, ne jenom tím, že se tam bude opakovat nějaká věta a být v pěkné melodii.

Jasně, a všímáte si někdy, hodnotíte někdy tu výpravu? Jako například scénu, kostýmy, nebo to vnímáte jako celek?

Samozřejmě výprava se hodnotí, ale ani ne tím, jak je třeba bohatá výprava nebo jak vypadá, ale spíš tím, že jsem už viděla několik her teď, který byly zajímavý. Tam byly prostě opravdu zajímavé věci, mám pocit, že zrovna to byla „Nahá múza“, kde se mě velice líbilo, nebo nevím, jestli to bylo...nebo v některý hře, abych teď netvrdila, že to bylo zrovna v tomhle, ale bylo tam prostě malování obrazů. To se mně obrovsky líbilo, že jak ten obraz byl malován na plátno, takže prostě najednou se zdálo, jakoby to tam ten malíř na tom divadle maloval. Prostě takový ty vtipky, který se tam najednou uplatní, tak to člověka třeba zaujme, že to prostě, už jenom ten vtip to takhle vymyslel na tom jevišti. Takže to člověk zhodnotí na tom divadle, jo když to nejsou jenom čistě postavené kulisy, které můžou být sice třeba nákladný, ale jsou to jenom kulisy, ale spíš ten vtip v tom, že tam přijde znázorněný i něco, co by člověk řekl, že není proveditelné. Že asi je neproveditelný, že bude herec na jevišti malovat obraz.

A co to pro vás znamená, když jdete do divadla, teda konkrétně do Městského divadla? Vzhledem k tomu, že už máte to předplatné, tak ho asi máte ráda to Městské divadlo, a co vám teda poskytuje to divadlo, že tam chodíte?

...

Myslím ve smyslu jako, že to je odpočinek, že je to zábava, nebo to očekávání z toho vidět něco nové?

Tak samozřejmě je to zábava, je to odpočinek, je to svým způsobem jakási událost, která je jiná v tom běžném dnu, člověk se na to připraví tím, že se obleče i prostě... Můžu se podívat na hru v televizi, tak to přijdu, sednu si tam, tak jak jsem přilítla z práce, hodím si nohy na stůl a můžu se na to dívat. Určitě to není to, jako když se člověk musí připravit, ví, že tam musí jít, že se na to musí obléct, že tam je. Navíc, člověk většinou nejde do divadla sám že, takže tam je ta možnost, že se potká s přáteli, že si o tom povykládají, sdělí se názory na tu hru jo, což asi u televize může být, ale málo kdy budu něco rozebírat s někým, co jsem viděla v televizi že, takže spíš o tomhle.

A můžu se zeptat, s kým chodíte do divadla?

S kamarádama, s přítelama no. Chodily jsme s kolegyní bývalou jako častěji, ale ono to teď jak to tak není, tak většinou s nějakýma kamarádkama, nějak to střídám.

A vy jste iniciátor, jste ta hlavní?

Ano (smích), já mám totiž dva lístky, takže to je jako hele pojd'... a tak nějak. Ale musím teda říct, že ty lístky to mě popíchly děti, protože oni když měli malý děti, tak chodili oni na ty lístky, a v podstatě původně bylo, že jim je podržím, aby jako dokud teď oni nemůžou, tak jako budu já, ale oni nemůžou furt (smích).

Takže vy jste ráda, že můžete jít?

Samozřejmě.

To je super a například chodíte někdy do divadla i mimo toho abonmá?

Ano, chodím, ale už míň. Protože ono jako už těch deset her, který jsou v tom roce, tak je to... já jsem časově dost vytížená, takže to už je pro mě i dost, ale samozřejmě, když je možnost, nebo když je něco zajímavého, nějaká hra, která by mě zajímala, tak bych šla.

Že je to tehdy, když vás ta hra zaujme?

Pokud by to bylo ještě, že bych šla do divadla mimo to předplatná, tak by to musela být hra, která by mě něčím zaujala, že bych ji chtěla vidět navíc.

Jasně, na co jít na něco, co mě tak nezajímá dvakrát. Taková trošku funkční otázka, vyhovují vám přestávky v divadle konkrétně v Městském?

No, ale mám pocit, že je tam těch přestávek čím dál méně, třeba na činohře jo, že moc často je to jednoaktovka, že tam prostě přestávka není jo. Na hudební scéně tam jsem myslím ještě nezažila, že by to bylo bez přestávky, ale na činohře bych řekla, že dvě třetiny představení bylo nebo se mi to zdálo, že to bylo jako nonstop. Mně přestávky nevadí, protože já chodím s přáteli, takže tu příležitost tam využijeme k tomu, že jsme něco splnuli, takže si myslím, že ta přestávka není od věci.

Vám to vyhovuje?

Vyhovují mi přestávky.

Nechtěla byste jich víc?

No tak víc, to by bylo už moc rozkouskovaný. Já myslím, že ta jedna přestávka v tý půlce je dostačující. No ale jako, že by mně vadilo, kdyby byly dvě, no tak by asi byly, to by záleželo na tom, kdy by se ty přestávky daly do té hry. Protože samozřejmě přerušit nějaký děj nějak nešetrně, tak to by asi nebylo k věci. Ale ono se to tak rozpůlí, nebo rozdělí a v tom ději to neruší, tak je ta přestávka vhodná.

Říkala jste, že to využíváte na zhodnocení s kamarády, když tam jste. A například navštěvujete i bufet?

Tak mi to bereme jako...tak většinou, když jdete někam s kamarádama, tak si tak jdete většinou někam sednout, takže...

Takže to berete jako součást?

Jako součást toho divadla.

A vyhovuje vám, jaký je ten bufet?

No zrovna bufet tady v Městském divadle u Mrštíků mám pocit, že na činohře, na hudební scéně tam jsou myslím dva, jeden navrchu a jeden dole a tam to tak jsem si nevšimla, že by to tam bylo, ale na činohře tam bývají strašný fronty jo. Tam opravdu, když člověk vyjde, tak máte pocit, že ani nedojdete k tomu bufetu za dobu té přestávky, takže tam opravdu by to chtělo možná, on je taky tak umístěn, že...že tam opravdu je ta fronta vždycky dlouhá. Je to starý divadlo, že no, ono to asi nejde nafouknout.

Ano a cena vyhovuje? Někomu se zdá, že se tam platí hodně za ty věci, někomu že to neřeší prostě a někomu že je to přijatelné?

No tak je to dražší, než třeba někde, ale to nedokážu posoudit jo, to prostě...zas to tam není na to, aby tam člověk jedl půl hodiny, že si tam dá tu jednu věc, no tak...že by to bylo o trošku lacnější nebo co.

Ano a navštěvujete i divadelní klub?

Ne.

A tak jsme hovořila, že to berete to divadlo jako společenskou událost, že se na to připravíte a tak. A kolik tak asi věnujete přípravě času?

Jo to záleží, kdy mě to vyjde, protože díky tomu, že su tady, mám služby. Služby jsou nezávisle na tom, jak je divadlo, tak mám co dělat k tomu, abych si kolikrát přehodila službu tak, abych neměla zrovna denní. A když mám denní, končím o šesti a chci se tam přemístit, tak se prostě musím převléknou třeba jenom tady, takže v práci pak na to není asi nějak extra času, ale přece jenom člověk se snaží převlíct do něčeho jiného, všechno se dá zorganizovat jo.

A například, když už jsme u toho oblečení, někdy se tam objeví i lidé, kteří jsou například v džínách, většinou mladí lidé, vadí vám to?

Myslím si, že ... takhle, vadit, mě to nevadí, proč by mě to mělo vadit, ale myslím si, že to něco mluví o kultuře toho národa prostě. Na určitou věc bych měla jít svým způsobem oblečená jo, jinak tu věc degraduji. Netvrdím, že když přijede někdo do Brna a nebude mít co na sebe a půjde tam, no tak prostě je to jeho věc, nemá třeba možnost se oblíknout. Ale myslím si, že zrovna to divadlo a ples by měl mít svoje odění, měl by tam člověk přijít tam trochu jinak oblečen než třeba v džínách nebo kraťasích. Tak úplně jinak. Netvrdím, že tam musí jít oblečený třeba... dlouhý večerní, ale měl by být oblečený aspoň trošku nějakým způsobem. Protože to není o tom, že by... spíš si myslím prostě, že by ta kultura toho národa by se měla projevovat i tady v tomhle tom.

A přečtete si například nějakou recenzi někdy na to, co jste už viděla, nebo na to co se chystáte vidět?

Zásadně nečtu recenze na to, co chci vidět. Ale samozřejmě, když jsem něco viděla a náhodou si... ne, že bych vyhledávala ty recenze, to teda opravdu ne, ale když náhodou vidím, tak si spíš chci porovnat, jestli mám na to stejný názor nebo jiný jo, nebo i třeba sem měla kamaráda, jo tady to jsme viděli, četl třeba recenzi, a já jsem se ho zeptala a jaká byla, každý jsme na to měli jiný názor, nevím, jestli je to třeba názor oficiální nebo jaká byla. *(pozn. konec věty je špatně slyšet kvůli ruchu)*

A proč nevyhledáváte recenze před návštěvou divadla? Například před návštěvou toho kusu, který právě chcete vidět?

Možná proto...

Já neříkám, že je to špatné, já jenom?

Já taky ne, já o tom přemýšlím, proč ne. Asi proto, že nechci jít ovlivněná názorem někoho jiného. Chci si ho udělat napřed sama a pak teprve než se nechat dopředu, ono to člověka přece jenom, že jo, ten recesista tam asi něco vypíchnul a člověk by se už na to soustředil jo, a to nepotřebuju, já to chci napřed vnímat jako celek jako zážitek, pak si to můžu rozebrat, a pak teprve jestli ten dotyčný si všimnul toho co já, možná v té recenzi bude něco, čeho jsem si já třeba vůbec nevšimla.

A stává se vám například někdy, že jdete na kus anebo vidíte něco, co jsme například už četla ve škole jako povinné čtení, nebo něco takového. Jak to na vás působí, přemítáte si, jaký jste z toho měla pocit nebo?

Takhle, nevím o tom, že by to bylo tak daleko, že bych něco ve škole četla, to by muselo být oprava, to se mi teď nestalo, že bych tam viděla něco takového, ale samozřejmě jsem už viděla hry, který jsem viděla buď jako film anebo který jsem četla. Většinou divadlo a film je jiný, nebývá to úplně stejný jo, takže tam prostě se to trochu liší. Samozřejmě film má jiný možnosti trikový než divadlo, takže tam se to ani nedá nějak moc srovnávat, ale když čtu knížku, tak se vždycky musím připravit na to, že když ji vidím jako film nebo jako divadlo, tak se mi to tolik nelíbí. Ale to je jenom můj pocit, protože já si na to při tom čtení vytvořím jinou představu, než má režisér toho divadla nebo toho filmu. Takže to už vím od mlada, že prostě pokud jdu na něco, co jsem četla, takže musím počítat s tím, že to nesmím... musím to brát úplně nově, protože samozřejmě se to vůbec nebude shodovat s mými představami, který jsme měla, když jsem četla tu knížku, nebo málo.

Takže přijímáte to, že to chcete vidět jako úplně novou věc, nepřístupujete k tomu podle toho, co si pamatujete?

Ne.

Úplně nanovo?

Úplně nově.

Chtěla bych se teď zeptat na takovou trochu ošemetnou otázku, že když máte to abonmá a máte tam nějaký zápis, že tehdy a tehdy jdete do divadla večer a náhle by se vyskytla událost, že se vám s tím termínem abonmá kryje nějaká jiná společenská událost, kterou byste velmi chtěla navštívit. Například nějaký koncert, ples, prostě něco, co vás taky velmi zajímá, nějaké vystoupení? Čemu byste dala přednost?

To se nedá říct tahle, to nevím, to vám nemůžu říct teď. To až by se to vyskytlo. Samozřejmě pokud bych to věděla dopředu, tak u toho předplatného, to jsem se dozvěděla teď, protože teď se mně náhodou stalo, že jsem nemohla jít, tak že se může jedna ta hra z té činohra a jedna z té operety přeložit, takže to jsem udělala teď, teď jsem to byla vyřídít, protože odjízdim na dovolenou, budu mimo republiku. Chtěla jsem to předplatný darovat někomu a to taky nevyšlo, tak jsem si prostě vyměnila termín. Takže asi bych to, kdyby to bylo moc a chtěla bych to vidět oboje, tak bych to dala... a nebo bych to vyřešila tím, že bych ty lístky prostě dala někomu. Ale to záleží na tom, o jakou by se jednalo situaci, ale nedovedu říct, čemu bych dala přednost. To nevím. Samozřejmě bych to chtěla stihnout oboje.

A přemýšlela byste nad tím, že kdyby to byla kulturní událost, například koncert nebo vystoupení Cirque du Soleil, nebo například nějaké sportovní utkání, hokejový zápas nebo tak něco?

To opravdu nemohu říct. To by záleželo, co by to bylo za hru a jaký by to bylo sportovní utkání, protože dělám i sport, takže. Mohlo by se to taky stát, že bych chtěla jít na tu sportovní

akci a tady tohle...říkám, buďto přeložením, abych stihla oboje, anebo bych se musela rozhodnout pro jedno, ale pro co bych se rozhodla, to těžko říct. To by bylo v tu chvíli, až by se to událo. Stalo se nám s kolegyňkou, že jsme byly na křtění vína a měly jsme večer divadlo a stihly jsme to oboje. Prostě jsme z toho vína jely do toho divadla. Taky jsme se rozhodovaly, nám říkali zůstaňte tady...no, ale to se nedá říct takhle jako paušálně. Záleží na situaci.

A jako například další kulturní instituce navštěvujete? Myslím, jako kino, galerie, filharmonii, jestli vás zajímají i jiné?

No kdysi jsem chodila na filharmonii, tam jsem už nebyla na koncertech dlouho, ale samozřejmě na některý koncerty člověk jde občas, hodně navštěvuju muzea, protože muzejní výstavy mě velice zajímají a ty jsou většinou, ale to zase...záleží jak mám čas, ale nejčastěji.

A spíše nějakého technického typu nebo nějaké historické?

Častěji historický věci, technickýho typu...no tak byla jsem i na technických výstavách, ale spíš výstavy hodně, to jako jo, to jak je něco nového, to mě hodně láká. No byla to historická, byla jsem na tom Zlato Inků, to mě strašně lákalo vidět, protože člověk o tom...co všechno v knížkách četl a představa, že bych tady mohla vidět, jak to opravdu vypadá, tak jsem se šla podívat. Takže to jako jo. Do kina chodím málo, to ty filmy většinou jdou v televizi.

A například vyhledáváte ty výstavy, že se podíváte na nějaký program toho výstaviště anebo nějaké jiné síně, nebo vidíte plakát?

Jdu, vidím plakát, zaujme jo. Nebo někde k tomu přijdu, ne že bych to sledovala pravidelně. Ale tak ty výstavy jsou většinou déle trvající, to není, že by to bylo...ale může se stát...taky co jsem chtěla vidět, byla výstava, na kterou jsem ani nešla, se pak stane, že člověku to ani nevyjde.

A viděla jste kromě tedy nějaké hry v Městském divadle i za poslední měsíc, něco co vás zaujalo? Nemyslím jen divadlo, ale i výstava nebo v televizi, jiné divadlo?

Za poslední měsíc, to je těžký. Měsíc je strašně krátká doba.

Tak v poslední době?

V poslední době jsem byla, v divadle jsem byla tenhle měsíc, teď to bylo poměrně dost, to jsem byla i dvakrát třeba do měsíce.

A na čem jste byla?

Co jsme to byli poslední...byli jsme na „Chicagu“, ale to bylo předtím, pak jo, pak jsme byli na „Jméno růže“. Ale co bylo předtím...

Jsem si všimla, že hráli „Měsíční kámen“?

Jo „Měsíční kámen“, ano. Šla jsem zrovna na ten „Měsíční kámen“ a zrovna se mě to moc nelíbilo, očekávala jsem od toho něco jiného.

Aha, a věděla jste zhruba, o čem to bude?

Nevěděla právě, jsem říkala, že jsem asi očekávala od toho něco jiného. Prostě byla to legrace, to jo, ale třeba to „Chicago“ se mi líbilo víc jo, „Jméno růže“ teda samozřejmě. Teď se právě připravuju na ten „Kvítek z hororu“.

A navštěvujete i jiné divadlo kromě Městského, nebo chodíte ráda jen do Městského?

No tak vzhledem k tomu, že mám teďka to předplatný, tak chodím jenom tam, protože na mě už je to dostatek těch her jo.

Ano.

Práce, rodina, sport, divadlo, toho jako toho je hodně. To člověk jenom tak nestíhá. Samozřejmě chodila jsem i do opery svého času, takže...

Takže do Janáčkova?

No, do Janáčkova.

A dokážete si například představit, že byste odešla z divadla po čas hry?

Já ne, ale zažila jsem to, že někdo odešel.

A například po čas přestávky, nebo že vůbec byste odešla z divadla před tím?

To by mě muselo hodně naštvat, ale to se mi fakt ještě nestalo. Stalo se mi to jednou v kině, kdy jsem opravdu odešla, protože jako na to se dívat nedalo, ale divadlem se mi to ještě nestalo. Říkám, je někdy hra, která se mi třeba líbí míň, jako mi to moc neříká, nebo je zase hra, která se kamarádce třeba nelíbí a mě přijde, že je to hra o které se musí víc přemejšlet. Ale v tu chvíli na člověka zapůsobí tak jaksi divně, ale až po delší době pak člověk dochází na ty spojitosti a na to, co to vlastně chtělo říct až za chvíli, že to při tom sledování tý hry to nejde. Samozřejmě každé, protože navíc chodím s více lidma, nechodím jenom s jedním člověkem, tak každé vnímá něco jiného. Každé člověk je jiný, někomu se líbí to, někomu něco jiného.

A co by vás tak donutilo, že byste fakt odešla z toho divadla? Máte něco takového, co si myslíte, že by vás určitě donutilo odejít?

Mě zajímá, jak to dopadne (smích). Mohla bych být pak naštvaná, že to nestálo za to, to jo, ale že by mě to donutilo odejít, ne, mě by furt jako, já bych ještě furt čekala, že třeba se ještě něco stane jo, že. Ne.

A jestli bych mohla poprosit, jen takové statistické údaje. Bydlíte v Brně nebo mimo Brno?

Ne, bydlím v Brně, jsem Brňák.

A jak dlouho máte abonmá?

Ted' tři roky.

Kdy jste poprvé byla v Městském divadle, myslím jako?

Poprvé v životě?

Ano, ale v Městském divadle konkrétně?

To po mě nemůžete chtít, to je strašně dávno.

Přibližně?

Na základně určitě. A pokud bych jako v divadle, tak to vím, to mě byly tři roky, to jsem byla v opeře.

A na čem jste byla? Nevíte?

Vím, na „Rusalce“.

A líbilo se?

Jo, poprvé v životě jsem kreslila, jak neumím kreslit, tak jsem kreslila vodníka.

To je milé.

Vím, že jsem přišla domů, dodnes si tu cestu domů pamatuji, což je zajímavý, vím to. To ještě nestálo Janáčkovo divadlo, to bylo ještě starý, to byla ještě Mahenka, byli jsme v lóži. Po cestě domů jsem viděla, že byla už tma na dítě, který by takhle někde couralo, no a pak jsem nakreslila toho vodníka. To vím určitě, že to byla „Rusalka“.

A je pro vás divadlo finančně nákladná záležitost?

No tak není nejlacinější, to jako. Jako srovnat to nemůžu. Chápu určitě, že jako pro rodiny, že jako kdyby to mělo být pro rodinu, jít do divadla je celkem dost nákladná věc. To určitě, pro skupiny lidí určitě.

A ještě jestli můžu poprosit rok narození?

1950.

Děkuji. To je všechno, děkuji za rozhovor

